

Slabosti jakih emocija

Završen je štrajk policajaca. Kažu i oni, a i nadležni ministar, da je postignut kompromis, odnosno da su skoro svi zahtevi pobunjenih prihvaćeni. To je dobar razlog za prekid štrajka, ali postoji još bolji: Vladi će, prilike su takve, biti neophodni uniformisani asistenti za gušenje svih ostalih štrajkova! Ovog puta, izgleda, neće biti dovoljni ubačeni štrajkbreheri za smirivanje socijalnih tenzija nastalih zbog odluke najviše izvršne instance države u vezi sa smanjenjem redovnih mesečnih prinadležnosti.

Jer, pored nepopustljivih advokata, na prekid rada i za izlazak na ulice spremaju se prosvetari, a sve su odlučniji da u tom smeru krenu i medicinari. Svaka čast donedavno najglasnijim malinarima, koji žele pošteno da rade i zarađuju, ne želimo da im umanjimo vrednost, ali moramo primetiti da se sada radi o intelektualcima, ljudima što nas zastupaju pred sudovima, ljudinama što od naše dece stvaraju osobe i mađioničarima čiji je posao da nas leče i da nam spasavaju živote.

Upadljivo najtiši su penzioneri, jer su po prirodi stvari – stari su i neorganizovani – osuđeni na milost i nemilost države. Ovog puta je presuđena nemilost, što je jasno svakome ko nije član vladajuće partije, pa čak i dobrom delu vlasnika tih knjižica. Razlog očigledan: penzije nisu socijalna kategorija, već pravo stečeno na osnovu onoga što su naše babe, dede, majke i očevi uplaćivali u državni penzioni fond. To pravo je garantovano Ustavom i jedino što može da ga poništi jeste bankrot Republike Srbije, to jest put za jug, Grčku i Afriku. U obilju serviranih nam informacija nismo primetili da je objavljeno da je naša država bankrotirala.

Dušan Ludvig

Glasno tihi su i zaposleni u javno-komunalnom sektoru; koliko zbog toga što im

je jasno da je među njima najviše partijski „ubačenih elemenata“, onih što dobijaju plate umesto da ih zarađuju, toliko i zato što novozaposleni stranački pioniri i dobijaju lične dohotke da bi obavljali poslove nekadašnjih agenata OZNA. Istine, a ne uvlačenja nekome ili smanjivanja intenziteta navoda iz ovog teksta radi, moramo reći da ovo nije izmislio SNS, nego DS.

Nismo kritizeri, već kritičari: za rešavanje silnih problema dovoljna je ljudska iskrenost i stvarna politička spremnost Aleksandra Vučića da izgubi sledeće izbore. Ono što bi svako ko je potpuno pošten, na njegovom mestu, s natpolovičnom podrškom građana, morao da uradi, jeste da ne beži od problema, populizuje, priča teške bajke s hepiendom i, na koncu (koji nas čeka), nudi raspisivanje opštih izbora, nego da odmah zaduži Ministarstvo državne uprave i lokalne samouprave da stvori tim od, naravno, već zaposlenih činovnika, čiji bi zadatak bio da ispita koliko je ljudi, otkad su naprednjaci došli na vlast, samo zbog posedovanja knjižice njegove partije, bez stvarnih potreba i kvalifikacija, angažovano u javnim službama i komunalnim preduzećima. I da sve takve – otpusti.

Ne bi tada bilo rupa u budžetu, ali ni (eh, ah, oh) podrške članstva...

Da se ne pravimo mnogo grbavi end blesavi: saučestvujemo mi iz „Pančevca“, kao i uvek, u bolu sugrađana, ali smo i lični – firma na vlasti razmišlja da li i nas treba da klepi za po deset odsto od plate kako bi skupila kintu za zaslužne članove partije što ne svraćaju na radna mesta. Razlog: bila već privatizacija našeg lista 2008, kada je država namakla 360.000 evra, ali je ona raskinuta, pa smo, kako glasi formulacija, sada pod kontrolom Agencije za privatizaciju, što će reći da smo državna svojina. Čuj, molim te, država je vlasnik većinskog paketa akcija, pa zato ima pravo da nam zahvata iz novčanika. A mogla bi i da bude pametna, da nas ostavi na miru, i da tako ima veći priliv od poreza i doprinosa.

Fakat da nam od, sada već daleke, 1996. godine na račun ni filer kako personalno, tako ni preko svoje ispostave lokalne samouprave, nije uplatila, nju mnogo ne svrbi; koga briga za fakte. Pitanje je i što se država nije bunila kada smo nedavno, samoinicijativno, znatno smanjili svoje plate jer iz finansijskog obrta nismo mogli da ih ispoštujemo; mogla je da kaže da smo kao zaposleni u najstarijem živom nedeljniku na Balkanu već zaradili i da nam pomogne. Ma, jok, nismo to tražili jer nam pomoć, koja traži uzvratnu uslugu, nije potrebna, a država nas se sama nije setila. Sada jeste.

I novinari bi štrajkovali, ali onda četvrtkom ne bi bilo novina, samim tim ni priliva novca, a zakoni tržišta, kome načelno teži Srbija i na kom je „Pančevac“ odavno, ne poznaju slabosti jakih emocija.

Izvinjavamo se, zato, sugrađanima koji su u štrajku. Nećemo im se pridružiti, nama ta solucija nije dozvoljena. Očito je, valjda, da ih podržavamo. Što se vlasti tiče, jasno nam je da smo se kvalifikovali za „odstrel“: ne hvalimo dovoljno Vučića, naprotiv. Do svečanog čina pretvaranja „Pančevca“ u

naprednjačku brošuru, u procesu pravedne srbijanske privatizacije, stići ćemo da dopišemo još nekoliko tekstova o, recimo, tome ko bi trebalo da nadrlja od likova iz pančevačke ispostave poreske uprave, čemu služe nove stolice u starim gradskim javnim preduzećima...

P. S.

Botovi iz SNS-a, opisani na sajtu „Telepromptera“, zakačite se na sajt „Pančevca“: www.pancevac-online.rs.

Potrebna nam je veća posećenost, zbog narečenog tržišta.

P. P. S.

Svrha ovog teksta nije omalovažavanje niti vređanje bilo koga, ali ni humor i zabava, već isključivo podvlačenje činjenica zarad bolje budućnosti Srbije.

Siniša Trajković